

pokoušel se vyvážit hlavu a ocas, což byl poměrně nerovný souboj, protože hlava byla zjevně o něco těžší a neustále se nakláněl na čumák. Nakonec boj s gravitací vyhrál a podařilo se mu narovnat. Protáhl si křídla. Byla blanitá a téměř průhledná, ještě vlhká. Znovu si škytl. Rozhlédl se kolem sebe a udělal několik nejistých kroků. Natáhl krk a z hrdla se mu vydral táhlý, kvílivý zvuk. Znělo to téměř jako dětský pláč. Dráček se zaposlouchal, ale odpověď nedostal. Zavolal znovu.

Tedy alespoň Eleně, schované v křoví, to připadalo jako volání. Přišlo jí přirozené, že by čerstvě narozený tvoreček volal mámu, a tak raději zůstala ve svém úkrytu. Áron přece vždy říkal, že matky s mláďaty jsou nebezpečné. A draci prý byli velcí. Setkání s velkým rozzuřeným dravcem rozhodně nehodlala riskovat. Tato jistá dávka přiměřené opatrnosti jí však nezabránila se zájmem pozorovat tvorečka, který se pokoušel získat vládu nad svými vratkýma nohama a zjevně dělal rychlé pokroky. Tu a tam se ještě zapotácel a převážil na čumák, ale brzy se mu začalo dařit. Ještě několikrát ze sebe vydal ono táhlé, plačtivé volání, které stále zůstávalo bez odezvy.

Z lesa, kam zmizel vyděšený rolník, se ozývaly rozčilené hlasy. Přibližovaly se. Elena se zaposlouchala. I dráček zpozorněl. Tak rychle, jak mu jen nožky dovolovaly, se ukryl za hromadu kamení. Přitiskl se do trávy a zůstal ležet. Eleně se tak momentálně ztratil z dohledu. Na mýtinu se vyřítili čtyři ozbrojení muži v čele s rolníkem. Všichni měli v ruce meče a štíty, kromě jednoho, který se ozbrojil velkou bojovou palicí.

„Tak kde je ta potvora?“ otázal se ten s palicí. Rolník ukázal na hromádku kamení. Obezřetně postupovali vpřed a probírali taktiku. Jejich úmysl byl až příliš zjevný. Elena vstala a rozběhla se po okraji mýtiny směrem ke kamenům i skupince mužů. Když se dostala na úroveň hromady, vystoupila z lesa. Muži soustředění na dráčka ji zatím nezaregistrovali. Pokoušeli se zahlédnout svoji oběť, přibližovali se v mírném, opatrném rozestupu.

„Zadržte!“ křikla na ně. Pokusila se do svého hlasu vložit autoritativní tón, který tak často slychala od svého otce. Překvapeně se zastavili. Rychlým krokem došla téměř k nim. Postavila se mezi ně a hromadu kamení, za kterou se schovával dráček.

„Cože?“ zmohl se konečně na slovo ten nejbojovnější.

„Stůjte!“ odvětila Elena pevně. Muži se na sebe nejistě zadívali. Přemýšleli nad tím, kde se tu to děvčátko vzalo.

„Uhni, holka!“ rozhodl se najednou ten s palicí a pokusil se Elenou odstrčit rukou velkou jako lopata. Elena ustoupila o krok vzad. Významně položila ruku na jílec meče, který měla u boku.

„Nechte to mládě být!“ Stála tam, drobné osmileté děvčátko oděné v černém, v cestě čtyřem dospělým mužům se zbraněmi v ruce. Jeden z nich se zasmál drsným, neveselým smíchem.

„Uhni, holka!“ zopakoval, ale Elena jen zavrtěla hlavou.

„Je to drak. Vyřídíme ho dřív, než vyrostete a někoho sežere. Uhni!“ přikázal jí. Elena znovu zavrtěla hlavou.

„Ne, je to jen mládě a nemůže se bránit!“ Že to nebyla šťastná volba slov, jí bylo jasné hned, jak je vyslovila.

„Právě proto. Zabijeme ho, dokud to jde. Uhni z cesty!“
„Jo, uhni, holka. Ten prcek nám tu nebude hulákat a volat jiný draky. Máme nedaleko vesnici a nechceme, aby se nám tu ta pakáž potulovala!“ Udělal krok směrem k ní. Znovu ustoupila.

„Nesmíte ho zabít právě kvůli ostatním drakům!“ napadlo ji najednou. „Každé mládě má pravděpodobně poblíž matku. Možná ji přivolal a je na cestě sem. Co si myslíte, že udělá, až zjistí, že jste jí zabili mládě? Draci mají skvělý čich. Vystopuje vás do vaší vesnice a celou ji spálí na prach. To chcete?“ Muži se na sebe znovu nejistě zadívali. Tohle je nenapadlo.

„Když tu takhle huláká, tak to vyjde nastejno! Uhni, fracku, nebo ti nandám řemenem, že se pleteš chlapům do cesty!“ štěkl ten nejbojovnější z nich a vykročil odhodlaně směrem, kde byl přesvědčený, že se dráček schovává. Elena vytasila meč. Zatlačili ji už tak daleko, že byla skoro za hromadou kamení. Riskovala kosý pohled stranou do trávy u paty hromady. Zhlédla tam drobné tělíčko dráčka, který se pokoušel být neviditelný a krčil se co nejtěsněji k zemi. Upřel na ni velké oči. Rychle se otočila zpět ke čtveřici.

„Přikazuji vám, zadržte!“ zkusila to znovu. Znovu to hrubé, neveselé uchechtnutí.

„Jakým právem?“

„Jsem princezna Elena, dcera krále Jana a královny Ašky. Přikazuji vám, odejděte!“ vložila do svého hlasu všechno své odhodlání. Důstojně se narovнала do celé své výšky. S mečem v ruce tam stála jako živý štít a pokoušela se

nemyslet na to, jak vyděšená vlastně je. Chlapi se zastavili jako jeden muž.

„Co?“ otázal se jeden nechápavě.

„Slyšels!“ odsekla arogantním tónem, který tak často slychávala od svých bratrů. Muži se shlukli a polohlasem začali debatovat. Z toho, co Elena chvílemi zaslechla, zjevně panovala neshoda, co dál. *Je to škorňě fakt princezna? Jestli jo, tak kde má osobní stráž? A co když není? No ale co když je? Ale co s tím drakem? Co když opravdu přiletí jeho matka? A co když se objeví její matka? Co potom? Co budeme dělat?* Takové i jim podobné dotazy pronikaly k Eleniným uším. Elena se znovu úkosem podívala po dráčkovi. Vypadal jako stín ležící v trávě. Eleně okamžik trvalo, než jej v záplavě zeleně objevila. Mládě ji se zájmem pozorovalo.

Nekoukej na mě tak, jsme oba v pěkném maléru! pomyslela si. Dráček naklonil hlavu do strany, jako by naslouchal. Ze skupinky se najednou vynořil mluvčí, onen bojovný s palicí.

„Nemůže tu tak hulákat! Musí odtud pryč!“ prohlásil, ale jeho bojovnost a jistota byly najednou ty tam. Elena se na něj zadívala. Hlavu měla ve výši jeho pupku. Připadal jí obrovský.

„Vraťte se do vesnice, odnesu ho pryč,“ odpověděla nakonec. Byl to hloupý nápad, ale nic lepšího jí zrovna nenapadlo. Muži se po sobě podívali.

„Jak víme, že se neotočíme na podpatku a ty ho tu nenecháš?!“ otázal se vzdorovitě rolník, který byl svědkem počátku dráčkova zrodu. Elena se zatvářila uraženě.

„Jak se opovažuješ mluvit s královskou dcerou tímto